

stemme i Loven, at Ligningsmyndighederne skal dømme over, hvad der er Krigsfortjeneste, og hvad der ikke er Krigsfortjeneste. Naar alt, hvad der er Merindtægt, opføres som Skatteindtægt, kan Skatteyderen klage, om han finder Anledning dertil, og det bliver da hans Sag at godtgøre paa en efter Finansministerens Skøn fyldestgørende Maade, at den vedkommende Indtægt ikke har noget med Krigskonjunkturerne at gøre. Det er det samme Princip, som er gennemført i Norge og Sverige, og man har altsaa der fundet det praktisk og har gennemført det, og i alt Fald for Norges Vedkommende har denne Ordning været i Virksomhed i ikke saa ganske kort Tid. Man siger, at det skulde være umuligt at administrative Grunde at gennemføre dette Princip. Det kan jeg paa ingen Maade indrømme. Det er selvfølgelig forbundet med administrativt Besvær at gennemføre det, men umuligt er det ingenlunde, det viser ogsaa Nabolandenes Eksempel.

Der er af den højtærede Finansminister gjort en Indrømmelse ogsaa paa dette Punkt, idet der i hans Ændringsforslag under Nr. 5 er opstillet forskellige Kategorier af Indtægter, som ikke skal regnes med til de Indtægter, der skal beskattes efter Loven: Livrente, Gave, Lotterigevinst og Indtægt af Arv. Selvfølgelig er det Mindretal, hvortil jeg hører, erkendtligt for dette Ændringsforslag, om det end ikke kan tilfredsstille os, idet de Kategorier af Indtægter, hvor Princippet Uretfærdighed træder skarpest frem, og som jeg nævnte for et Øjeblik siden, ikke er medindbefattede i disse Undtagelser. Naar vi desuagtet subsidiært har tiltraadt dette Finansministerens Ændringsforslag, har vi gjort det efter en Fremgangsmaade, som ikke er ualmindelig i parlamentariske Forhold, nemlig den, at naar et Ændringsforslag paa visse Punkter forbedrer et Lovforslag, kan man subsidiært tiltræde det uden derfor at være tilfreds med Lovforslaget, som det kommer til at se ud efter Ændringsforslagets Vedtagelse. Derfor er vor subsidiære Tiltrædelse af Ændringsforslaget ikke ensbetydende med, at vi dermed giver os tilfreds og mener, at Loven derefter vil være antagelig. Dette maa altsaa ikke lægges ind i vor Stilling. Vi agter i Aar ligesom i Fjor at stemme for Lovforslaget ved tredje Behandling for, at det kan blive sendt op til Landstinget, da vi i øvrigt tiltræder Lovforslagets Princip, men vi fastholder, hvis Sagen skulde vende tilbage hertil, vort

principielle Standpunkt uanset, at vi subsidiært har tiltraadt Ændringsforslaget under Nr. 5.

Undertiden er det blevet sagt, at det var urimeligt at bevilge en saa overordentlig stor Forøgelse af Beskatningen som den, der bliver Tale om, hvis dette Lovforslag gaar igennem, enten det nu bliver i Flertallets eller i Mindretallets Form, naar det ikke var godtgjort aldeles ubestrideligt, at Staten trængte til disse Indtægter. Det forekommer mig nu, at efter hvad der foreligger for Rigsdagen — og i den Henseende er jeg enig med, hvad den tidligere højtærede Finansminister har gjort gældende — af Udgiftslove og af Udgiftsposter paa Finansloven og Tillægsbevillingslovforslaget, kan der ikke være nogen som helst Tvivl om, at den Indtægt, som Staten kan faa ved denne Lov, og hvis Størrelse umuligt kan opgøres nøjagtigt, er nødvendig. Man kan vel sige, at er den nugældende Merindtægtlov for Merindtægter i Aaret 1916 anslaaet til at ville give 30 Mill. Kr., vil det foreliggende Lovforslag give betydeligt mere, hvor meget skal jeg ikke indlade mig paa at antyde, men man kan roligt sige, at det vil blive overordentlig betydeligt forøgede Beløb, der herved vil indkomme. Dog kan man sige sig selv, naar man kender det Materiale, der nu ligger paa Rigsdagens Bord, at selv om Indtægtsbeløbet skulde blive fordoblet, vilde det endda ikke være tilstrækkeligt til at fyldestgøre de Krav, som den ekstraordinære Situation har skabt for Staten, og som stadig forøges. Jeg vil blot nævne som Eksempel, at der i denne Tid ligger paa Tingets Bord et Lovforslag, som muligvis endda vil blive vedtaget med betydelig større Udgifter for Statskassen end foreslaaet af Regeringen, nemlig Lovforslaget om Dyrtidstillaget til Statens Embeds- og Bestillingsmænd. Der er ingen Tvivl om, at naar man tager alle disse Forhold med i Betragtning, stilles der saadanne Krav til Staten i det kommende Aar, at det maa anses for givet, at der er fuldkommen Brug for en saadan Merindtægt som denne, ja, at der er Brug for mere end det. Men naturligvis er det ønskeligt, at Lovgivningsmagten faar som Vejledning her og som Vejledning for sin Behandling af Finanslov og Tillægsbevillingslov nu og i Fremtiden fra Tid til anden en saa omfattende Redegørelse som muligt for Statens finansielle Stilling, og uden at bryde nogen Udvalgshemmelighed kan jeg vel sige, at Finansudvalget har begæret en